

Δυο διαφορετικά είδη κινηματογράφου, με διαφορετικές προσεγγίσεις που φθάνουν στο ίδιο, περίπου, αποτέλεσμα. Βραζιλιάνος μουσικός, σκηνοθετεί έναν παγωμένο αγώνα επιβίωσης, ενώ Αργεντινός σκηνοθέτης μας θυμίζει μια αληθινή, αιματηρή ιστορία της πατρίδας του.

Ωστόσο, στο φινάλε ο θεατής, εισπράττει τη ίδια αίσθηση, του καλού, σύγχρονου κινηματογράφου.

Στο νότιο ημισφαίριο, ο Αργεντινός Luis Ortega, ξαναφέρνει στην επικαιρότητα μια σειρά από γεγονότα που την διετία '71 – '72 είχαν σοκάρει την κοινωνία της πατρίδας του. Ο 19χρόνος, τότε, Carlos Eduardo Robledo Puch, ήταν ένα ντροπαλό παιδί μιας έντιμης οικογένειας της εργατικής τάξης. Σήμερα είναι ο μακροβιότερος φυλακισμένος, στην Αργεντινή, καθώς βρίσκεται έγκλειστος περισσότερο από 47 χρόνια.

Σε εκείνη τη διετία ο Carlos είχε διαπράξει 11 ανθρωποκτονίες, 17 ληστείες καθώς και άλλα αδικήματα του ποινικού κώδικα. Η ποινή ήταν ισόβια κάθειρξη. Τούτη η ιστορία ξετυλιγεται και είναι ανερμήνευτο, πως ένα παιδί μπορεί να γλιστρήσει με τόση ευκολία σε τόσο κολάσιμες πράξεις. Η εμφάνισή του είναι ένα θέμα. Μετά το υποκοριστικό Carlito, αναφέρθηκε ως «άγγελος του θανάτου» ή «μαύρος άγγελος». Το πρώτο, βεβαίως είναι καταχωρημένο σε μια πολύ σκοτεινή φυσιογνωμία του ανθρώπινου αντι-πολιτισμού. Στον Γερμανό Josef Mengele, γιατρό και λοχαγό των SS, στο γνωστό στρατόπεδο εξόντωσης Auschwitz - Birkenau.

από το 1960, οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να φεύγουν από τα αστικά κέντρα και να κινούνται προς μια

απομόνωση, αλλά η φύση είναι ακόμα εκεί, και οι άνθρωποι είναι ακόμα εκεί, και η φύση είναι ακόμα εκεί,

και η φύση είναι ακόμα εκεί, και οι άνθρωποι είναι ακόμα εκεί, και η φύση είναι ακόμα εκεί, και οι άνθρωποι είναι ακόμα εκεί,